

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

JULIANE KOKOTT

föredraget den 2 juni 2005¹(1)

Mål C-533/03

Europeiska gemenskapernas kommission

mot

Europeiska unionens råd

”Förordning (EG) nr 1798/2003 – Direktiv 2003/93/EG – Val av rättslig grund – Uttrycket
'bestämmelser om skatter och avgifter' ”

I – Inledning

1. Med denna talan om ogiltigförklaring vänder sig kommissionen mot att rådet inte har antagit rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt och om upphävande av förordning (EEG) nr 218/92(2), ävensom rådets direktiv 2003/93/EG av den 7 oktober 2003 om ändring av rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning(3), med stöd av artikel 95 EG, såsom kommissionen föreslagit, utan med stöd av artikel 93 EG respektive artiklarna 93 och 94 EG.

2. I den klandrade förordningen regleras villkoren för samarbete mellan medlemsstaternas skattemyndigheter och mellan dessa myndigheter och kommissionen i fråga om uppbörden av mervärdesskatt, medan det klandrade direktivet utsträcker tillämpningsområdet för det redan existerande direktivet 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd inom området för direkt och indirekt beskattning(4) till att omfatta även skatter på försäkringspremier.

3. Fråga i målet är, huruvida dessa föreskrifter, som reglerar förfarandet vad avser myndigheternas samarbete i fråga om skatt, utgör bestämmelser om skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 95.2 EG. Detta är avgörande för om dessa rättsakter enligt artikel 95.1 får antas med tillämpning av det medbeslutandeförfarande som föreskrivs i artikel 251 EG eller om rådet kan besluta enhälligt efter hörande av Europaparlamentet jämlikt artikel 93 respektive 94 EG.

II – De klandrade rättsakterna

A – Bakgrund

4. Genom rådets direktiv 77/799/EEG reglerades – med stöd av artikel 100 i EEG-fördraget (senare artikel 100 i EG-fördraget, nu artikel 94 EG) – informationsutbytet mellan

medlemsstaternas skattemyndigheter inom området för direkta skatter på en gemenskapsrättslig basis. Användningsområdet för detta direktiv utvidgades på grundval av artikel 99 i EEG-fördraget (senare artikel 99 i EG-fördraget i ändrad lydelse, nu artikel 93 EG) och artikel 100 i EEG-fördraget först till att gälla även mervärdesskatt(5), och senare – med stöd av artikel 99 i EEG-fördraget – till att gälla även mineraloljor, punktskatt på alkohol och alkoholhaltiga drycker samt punktskatt på tobaksvaror.(6)

5. Genom rådets förordning (EEG) nr 218/92(7) inrättades vidare, med stöd av artikel 99 i EEG-fördraget, ett gemensamt system för utbyte av information om transaktioner inom den gemensamma marknaden mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter.(8) Detta gemensamma system ändrades under år 2002 för en begränsad tid genom rådets förordning (EG) nr 792/2002 – med stöd av artikel 93 EG – när det gäller ytterligare åtgärder för den elektroniska handeln.(9)

6. För att föra samman de befintliga rättsliga gemenskapsinstrumenten på området för mervärdesskatt i en rättsakt och för att på ett tydligare sätt reglera samarbetet mellan medlemsstaterna, förelade kommissionen den 18 juni 2001 rådet ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt.(10) Dessutom framlade kommissionen ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning,(11) varmed det ömsesidiga biståndet på området direkt och indirekt beskattning skulle utsträckas till att gälla skatter på försäkringspremier. Bägge rättsakterna skulle enligt kommissionens förslag grundas på artikel 95 EG.

7. Rådet genomförde detta förslag genom att anta de bägge klandrade rättsakterna, men bytte rättslig grund. Rådet grundade förordning nr 1798/2003 på artikel 93 EG och direktiv 2003/93 på artiklarna 93 och 94 EG.

B – *Innehållet i förordning nr 1798/2003*

8. I de tre första skälen i rådets förordning (EG) nr 1798/2003 anges följande :

”1) Skatteundandragande och skatteflykt som sträcker sig över medlemsstaternas gränser leder till budgetförluster och strider mot principen om rättvis beskattning och kan framkalla en snedvridning av kapitalrörelserna och av konkurrensvillkoren. De påverkar därför den inre marknadens sätt att fungera.

2) Kampen mot skatteundandragande inom mervärdesskattens område kräver ett nära samarbete mellan de administrativa myndigheter som i varje medlemsstat ansvarar för tillämpningen av bestämmelserna inom detta område.

3) De åtgärder för harmonisering på skatteområdet som vidtas för att fullborda den inre marknaden bör därför innefatta upprättandet av ett gemensamt system för informationsutbyte mellan medlemsstaterna, med vars hjälp medlemsstaternas administrativa myndigheter bör bistå varandra och samarbeta med kommissionen, så att det säkerställs att mervärdesskatten appliceras korrekt på leverans av varor och tillhandhållande av tjänster, gemenskapsinterna förvärv av varor och import av varor.

...”

9. Kapitel I innehåller definitioner och regler om behörighet.

10. I artikel 1.1 föreskrivs i utdrag följande:

"1. I denna förordning fastställs villkoren för samarbete mellan de administrativa myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för tillämpningen av lagarna om mervärdesskatt på leverans av varor och tillhandahållande av tjänster, gemenskapsinternt förvärv av varor och import av varor, samt mellan dessa myndigheter och kommissionen, för att säkerställa att dessa lagar följs.

I detta syfte fastställs regler och förfaranden som gör det möjligt för medlemsstaternas behöriga myndigheter att samarbeta och utbyta all information som kan göra det möjligt för dem att korrekt fastställa mervärdesskatten."

11. Kapitel II rör informationsutbyte på anmodan och innehåller bestämmelser om tillträde till myndigheters lokaler i andra medlemsstater.

12. I artikel 5.1 föreskrivs följande:

"Den tillfrågade myndigheten skall på anmodan av den begärande myndigheten överlämna den information som avses i artikel 1, inklusive information som gäller ett eller flera enskilda fall."

13. I artikel 11 föreskrivs i utdrag följande:

"1. Genom överenskommelse mellan den begärande myndigheten och den tillfrågade myndigheten, och på de villkor som fastställts av den senare, får tjänstemän som bemyndigats av den begärande myndigheten i syfte att utbyta sådan information som avses i artikel 1 närvara vid de kontor där de administrativa myndigheterna i den medlemsstat där den tillfrågade myndigheten har sitt säte utför sina uppgifter. ...

2. Genom överenskommelse mellan den begärande myndigheten och den tillfrågade myndigheten, och på de villkor som fastställts av den senare, får tjänstemän som utsetts av den begärande myndigheten närvara vid de administrativa utredningarna i syfte att utbyta sådan information som avses i artikel 1. ... "

14. I kapitel III artikel 14 är stadgat att den tillfrågade myndigheten på anmodan av den begärande myndigheten, i enlighet med gällande bestämmelser om delgivning i den stat där den har sitt säte, skall delge mottagaren alla beslut rörande mervärdesskatt från den stat där den begärande myndigheten har sitt säte.

15. Kapitel IV reglerar informationsutbytet utan föregående begäran.

16. I artikel 17 föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i kapitel V och VI skall den behöriga myndigheten i varje medlemsstat genom automatiskt eller strukturerat automatiskt informationsutbyte vidarebefordra den information som avses i artikel 1 till den behöriga myndigheten i andra berörda medlemsstater i följande fall:

1. Om beskattningen anses äga rum i destinationsmedlemsstaten och kontrollsystemets effektivitet helt och hållet är beroende av information som lämnas av ursprungsmedlemsstaten.

2. Om en medlemsstat har skäl att tro att ett brott mot mervärdesskattelagstiftningen har begåtts eller sannolikt har begåtts i den andra medlemsstaten.

3. Om det finns risk för skattebortfall i den andra medlemsstaten.”

17. I artikel 18 föreskrivs följande:

”Följande skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 44.2:

1. De exakta kategorierna av information som skall utbytas.
2. Hur ofta informationsutbytet skall äga rum.
3. De praktiska formerna för informationsutbytet.

Varje medlemsstat skall fastställa om den skall delta i utbytet av en särskild kategori information och om den tänker göra det på ett automatiskt eller strukturerat automatiskt sätt.”

18. Kapitel V innehåller föreskrifter om lagring och utbyte av information som är specifik för gemenskapsinterna transaktioner.

19. Enligt artikel 22 skall den information som medlemsstaterna inhämtar enligt rådets direktiv 77/388/EEG(12) (nedan kallat sjätte mervärdesskattedirektivet) lagras i en elektronisk databas.

20. I artikel 23 föreskrivs i utdrag följande:

”På grundval av den information som lagrats i enlighet med artikel 22 skall den behöriga myndigheten i en medlemsstat automatiskt och utan dröjsmål från andra medlemsstater få följande information, som den också kan ges direkt tillgång till:

1. De registreringsnummer för mervärdesskatt som tilldelats av den medlemsstat som tar emot informationen.
2. Det sammanlagda värdet av all gemenskapsintern leverans av varor till personer med registreringsnummer för mervärdesskatt från alla mervärdesskatteregistrerade aktörer i den medlemsstat som lämnar informationen.

...”

21. I artikel 24 föreskrivs i utdrag följande:

”På grundval av den information som lagrats i enlighet med artikel 22 och uteslutande för att förhindra överträdelse av mervärdesskattelagstiftningen skall den behöriga myndigheten i en medlemsstat, när den finner detta nödvändigt för att kontrollera gemenskapsinterna förvärv av varor, direkt och utan dröjsmål få följande information, till vilken myndigheten i fråga också kan ges direkt tillgång på elektronisk väg:

1. Registreringsnummer för mervärdesskatt för personer som har genomfört leveranser som avses i artikel 23 punkt 2.
2. Det sammanlagda värdet av sådana leveranser från varje sådan person till varje person som innehar ett registreringsnummer för mervärdesskatt enligt artikel 23 punkt 1.

...”

22. I artikel 27 föreskrivs i utdrag följande:

”1. Varje medlemsstat skall upprätthålla en elektronisk databas med ett register över de personer som tilldelats registreringsnummer för mervärdesskatt i medlemsstaten.

2. På grundval av den information som lagrats enligt artikel 22 kan den behöriga myndigheten i en medlemsstat när som helst direkt få eller få överförd till sig en bekräftelse på giltigheten av det registreringsnummer för mervärdesskatt under vilket en person har utfört eller mottagit en gemenskapsintern leverans av varor eller ett gemenskapsinternt tillhandahållande av tjänster.

På särskild begäran skall den tillfrågade myndigheten även meddela datum för utfärdandet av registreringsnumret för mervärdesskatt och, i förekommande fall, det datum då registreringsnumret för mervärdesskatt upphör att gälla.

3. På begäran skall den behöriga myndigheten utan dröjsmål även uppgge namn på och adress till den person som tilldelats numret, förutsatt att denna information inte lagras hos den begärande myndigheten för att eventuellt användas vid något senare tillfälle.”

23. Kapitel VI innehåller bestämmelser om den särskilda ordningen i artikel 26c i sjätte mervärdesskattedirektivet för icke-etablerade skattskyldiga personer, som tillhandahåller elektroniska tjänster till icke skattskyldiga personer. Bland annat upprepas i förordning (EG) nr 1798/2003 i artiklarna 29 och 30 den redan i artikel 26c i sjätte mervärdesskattedirektivet förelagda skyldigheten för icke-etablerade skattskyldiga personer att lämna information om när deras verksamhet inleds samt att inge deklaration på elektronisk väg. I denna förordning föreskrivs även ett förfarande för att fastställa de tekniska detaljerna, och den reglerar vidarebefordran av de sålunda efterfrågade uppgifterna till de behöriga myndigheterna i de andra medlemsländerna.

24. I kapitel VII regleras samarbetet med kommissionen beträffande statistisk undersökning och utvärdering av den ordning som föreskrivs i förordningen. Kapitel VIII reglerar hur information från tredje land skall behandlas.

25. I kapitel IX regleras de allmänna villkoren för informationsutbytet och i artikel 40 anges bland annat några skäl för att vägra tillhandahålla information.

26. I artikel 40 föreskrivs i utdrag följande:

”...

2. Denna förordning skall inte innebära någon förpliktelse att låta genomföra utredningar eller att lämna information, om den medlemsstat som skulle lämna informationen av sin lagstiftning eller administrativa praxis är förhindrad att göra utredningarna eller att inhämta eller använda informationen för egna ändamål.

3. Den behöriga myndigheten i en medlemsstat får vägra att tillhandahålla information, om den berörda medlemsstaten av juridiska skäl är förhindrad att lämna liknande information. Kommissionen skall av den tillfrågade medlemsstaten underrättas om orsakerna till vägran.

4. Tillhandahållande av information får vägras, om det skulle leda till att en affärshemlighet, företagshemlighet, yrkeshemlighet eller handelsprocess skulle röjas, eller om det gäller information vars röjande skulle strida mot den allmänna ordningen.

...”

27. Vidare förklaras i Artikel 41 vilka dataskyddsaspekter som skall iakttagas. Slutligen innehåller kapitel X dessutom några allmänna bestämmelser och slutbestämmelser.

C – Innehållet i direktiv 2003/93

28. I skälen 1 och 3 i direktivet anges följande:

”(1) Kampen mot skatteflykt inom mervärdesskattens område kräver ett förstärkt samarbete mellan skatteförvaltningarna i gemenskapen och mellan dessa och kommissionen i överensstämmelse med gemensamma principer.

(3) Tillämpningsområdet för det ömsesidiga biståndet enligt direktiv 77/799/EEG bör utsträckas till att omfatta sådana skatter på försäkringspremier som avses i direktiv 76/308/EEG, så att ett bättre skydd åstadkoms för medlemsstaternas finansiella intressen och den inre marknadens neutralitet.”

29. Genom artikel 1.1 och 1.2 i direktivet införs sedan ändringarna i direktiv 77/799/EEG, för att utsträcka detta till att gälla skatter på försäkringspremier.

30. Dessutom genomförs i artikel 1.3 en redaktionell ändring rörande sekretessbestämmelserna i direktiv 77/799 och dessa kompletteras med ett nytt stycke.

31. I artikel 1.3 andra stycket föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får dessutom föreskriva att den information som avses i första stycket får användas för fastställande av andra avgifter, tullar och skatter som omfattas av artikel 2 i direktiv 76/308/EEG.”

D – Innehållet i direktiv 77/799

32. Det genom direktiv 2003/93 ändrade direktivet 77/799 reglerar på liknande sätt som den klandrade förordningen det ömsesidiga biståndet mellan medlemsstaterna på området direkta skatter och vissa indirekta skatter. De avgörande bestämmelserna i direktiv 77/799 föreskriver följande:

”Artikel 2

Utbyte på begäran

1. Den behöriga myndigheten i en medlemsstat får anmoda den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat att i ett särskilt fall överlämna de uppgifter som avses i artikel 1.1.

...

Artikel 3

Automatiskt informationsutbyte

Utan anmodan skall medlemsstaternas behöriga myndigheter för kategorier av fall som de skall bestämma enligt det samrådsförfarande som fastställs i artikel 9 regelbundet utbyta den information som avses i artikel 1.1.

Artikel 4

Informationsutbyte utan anmodan

1. Utan anmodan skall den behöriga myndigheten i en medlemsstat under följande omständigheter till den behöriga myndigheten i någon annan berörd medlemsstat överlämna sådan information som avses i artikel 1.1 och om vilken den har kännedom:

...

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter får, enligt det samrådsförfarande som fastställs i artikel 9, utvidga det informationsutbyte som föreskrivs i punkt 1 till andra fall än dem som där anges.

...

Artikel 6

Samarbete av tjänstemän vid staten i fråga

Vid tillämpningen av ovanstående bestämmelser får de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som tillhandahåller information och i den medlemsstat som informationen är avsedd för enligt det samrådsförfarande som fastställs i artikel 9 avtala om att tillåta att den mottagande medlemsstatens skattetjänstemän uppehåller sig i den första medlemsstaten. Närmare föreskrifter om tillämpningen av denna bestämmelse skall utfärdas enligt samma förfarande.

...

Artikel 8

Begränsningar för informationsutbytet

1. Detta direktiv skall inte innebära någon förpliktelse att låta genomföra efterforskningar eller att tillhandahålla information om den medlemsstat som skulle tillhandahålla uppgifterna vore förhindrad av sin lagstiftning eller sin administrativa praxis att utföra efterforskningarna eller att insamla eller använda uppgifterna för sina egna ändamål.

2. Tillhandahållande av uppgifter får vägras då det skulle leda till röjande av affärshemlighet, industriell hemlighet, yrkeshemlighet eller handelsprocess, eller av uppgifter vars röjande skulle strida mot allmänna grundsatser.

3. Den behöriga myndigheten i en medlemsstat får vägra att tillhandahålla information då staten i fråga av praktiska eller juridiska skäl är förhindrad att lämna motsvarande uppgifter.

...”

III – Förfarande och yrkanden

33. Kommissionen har, genom ansökan av den 18 december 2003 som inkom till domstolen den 19 december 2003, väckt talan mot förordning nr 1798/2003 och direktiv 2003/93. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

1. ogiltigförklara rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt och om upphävande av förordning (EEG) nr 218/92 och rådets direktiv 2003/93/EG av den 7 oktober 2003 om ändring av rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt

beskattning,

2. förordna att verkningarna av förordningen och direktivet skall bestå till dess att rättsakter som antagits med stöd av korrekt rättslig grund har trätt i kraft, och

3. förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

33. Rådet har yrkat att domstolen skall

1. ogilla talan,

2. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och

3. i andra hand, för det fall att rättsakterna ogiltigförklaras, förordna att verkningarna av förordningen och direktivet skall bestå till dess att rättsakter som antagits med stöd av korrekt rättslig grund har trätt i kraft.

34. Genom beslut av den 8 juni 2004 har domstolen gett Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Portugal samt Irland tillstånd att intervensera till förmån för rådet.

35. Samtliga inblandade har skriftligen tagit ställning i målet. Muntlig förhandling har inte ägt rum.

IV – Parternas argument

36. Kommissionen har gjort gällande att det i föreliggande fall rör sig om åtgärder som syftar till att upprätta den inre marknaden, vilka skall antas med stöd av artikel 95.1 EG. Kommissionen är av den uppfattningen att införandet i en kontext beträffande skatt inte gör varje åtgärd till en bestämmelse om skatter och avgifter och menar särskilt att bestämmelserna om samarbete mellan medlemsstaternas skatteförvaltningar inte utgör några bestämmelser om skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 95.2 EG samt att de inte heller skall anses utgöra bestämmelser om indirekta skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 93 EG.

37. Visserligen är kommissionen medveten om att medlemsstaterna genom att införa artikel 95 EG har undantagit särskilt känsliga delar från tillämpningsområdet för majoritetsbeslut, bland annat bestämmelserna om skatter och avgifter, men menar att denna undantagsbestämmelse skall tolkas snävt och endast komma i fråga där det är erforderligt för att skydda medlemsstaternas suveränitet vad gäller beskattning. Därför skall, enligt kommissionen, i uttrycket ”bestämmelser om skatter och avgifter” inrymmas bestämmelserna om skattepliktiga personer, beskattningsbara transaktioner, beskattningsunderlag, skattesatsens storlek och undantag från beskattning ävensom följdbestämmelser om uppbörd och indrivning, således allt som kan påverka skatteintäkterna. Bestämmelserna om det ömsesidiga samarbetet berör emellertid inte detta område och inkräktar inte på suveräniteten i fråga om beskattning. Dessa bestämmelser tjänar endast till att underlätta för varje enskild medlemsstat att genomdriva sina skattekrav, och berör följaktligen inte medlemsstaternas skattesystem.

38. Rådet däremot har framhållit att syftet med åtgärderna är att bekämpa skatteundandragande och att säkerställa korrekt uppbörd av skatter och avgifter till förmån för de nationella budgetarna och en väl fungerande inre marknad. Genom harmoniseringen av bestämmelserna om informationsutbyte har båda rättsakterna direkt inflytande på skattebetalarnas rättigheter och skatteförvaltningens skyldigheter, på skatteuppbörden och därmed även på skatteintäkterna. Därmed tjänar åtgärderna även skatteändamål. För sådana bestämmelser, som eftersträvar såväl fiskala som inre marknadsorienterade mål, utgör artiklarna 93 och 94 EG korrekt rättslig grund.

39. Rådet har särskilt påpekat att artikel 93 EG utgör en specialbestämmelse i förhållande till

artikel 95 EG och att tillämpningsområdet för artikel 93 EG inte förändras genom artikel 95 EG. Båda bestämmelserna infördes med denna lydelse genom Europeiska enhetsakten och erbjuder inte något stöd för att bestämmelser om indirekta skatter och avgifter, som inte berör det kärnområde beträffande medlemsstaternas suveränitet i fråga om skatter och avgifter som kommissionen har beskrivit, inte omfattas av artikel 93 EG. Därför påverkar tolkningen av artikel 95.2 EG inte heller på något sätt tillämpningsområdet för artikel 93 EG, vilken oberoende av verkan på medlemsstaternas suveränitet i fråga om skatt utgör en specialbestämmelse inom området för indirekta skatter. Vidare är det inte ändamålsenligt att hantera begreppet "bestämmelser om skatter och avgifter" annorlunda på området för direkt skatt. Omfattningen av medlemsstaternas befogenheter att utbyta information över statsgränserna har dessutom konsekvenser för suveräniteten i fråga om beskattning, till och med om man lägger den snäva definition till grund för suveräniteten i fråga om beskattning som kommissionen företräder.

40. Den brittiska regeringen har beträffande förordning nr 1798/2003 gjort gällande att kampen mot skatteundandragande genom bistånd vid fastställande och indrivning av mervärdesskatt inom gemenskapen höjer skatteförvaltningens effektivitet och därmed får praktiska verkningar på de faktiska skatteintäkterna. De tvistiga bestämmelserna utgör därför en viktig aspekt för skattesystemets funktionsduglighet och påverkar de skattepliktigas rättsliga ställning. Dessutom åläggs de skattepliktiga en förpliktelse direkt i artikel 30 i förordningen.(13) Förordningen harmoniserar således den nationella lagstiftningen i den mening som avses i artikel 93 EG.

41. Den brittiska regeringen har beträffande direktiv 2003/93 hävdade att syftet och innehållet endast kan ses i samband med direktiv 77/799, vars tillämpningsområde genom det klandrade direktivet har utvidgats till att gälla försäkringspremier. Även här är effektiviteten hos skatteförvaltningen en viktig faktor för de faktiska skatteintäkterna och kan därmed inte skiljas från medlemsstaternas suveränitet i fråga om skatter. Direktivet harmoniserar därmed den nationella lagstiftningen med avseende på direkta och indirekta skatter och avgifter, och omfattas därför av artiklarna 93 och 94 EG.

42. Den portugisiska regeringen har gjort gällande att artikel 41.5 i förordning nr 1798/2003 möjliggör en inskränkning i rättigheterna enligt direktiv 95/46/EG(14) om uppgiftsskydd och att artikel 1.3 i direktiv 2003/93 medför en ändring av artikel 7.1 i direktiv 77/799, vilket direkt berör skattepliktiga personers rättigheter. Eftersom dessa bestämmelser reglerar skattebetalarnas rättigheter, utgör de bestämmelser om skatter och avgifter i den mening som avses i artiklarna 93 och 95.2 EG.

43. Den irländska regeringen anser att artikel 93 EG utgör den rättsliga grunden för alla rättsakter, som avser eller har samband med direkta skatter och avgifter. Den irländska regeringen har vidare gjort gällande att ordalydelsen av artikel 95 EG inte erbjuder något stöd för att tolka uttrycket "bestämmelser om skatter och avgifter" i artikel 95.2 EG snävt, framför allt då detsamma måste gälla för bestämmelserna om fri rörlighet för personer och arbetstagarnas rättigheter och intressen. Det finns emellertid inte något stöd för detta i bestämmelsen. Enligt dess innehåll uppställer förordningen detaljerade regler för harmoniseringen av bestämmelserna om mervärdesskatt. Även direktivet innehåller bestämmelser om skatter och avgifter. Båda rättsakterna har därför utfärdats på korrekt rättslig grund.

V – Rättslig bedömning

44. Med denna talan har kommissionen gjort gällande att de klandrade rättsakterna har utfärdats på felaktiga rättsliga grunder och att EG-fördraget därmed har åsidosatts i den mening som avses i artikel 230 andra stycket EG.

A – Kriterier för val av rättslig grund

45. Av fast rättspraxis framgår att valet av rättslig grund för en rättsakt inom gemenskapen skall ske utifrån objektiva kriterier, som kan bli föremål för domstolsprövning. Bland dessa kriterier ingår i synnerhet rättsaktens syfte och innehåll.(15)

46. Mellan parterna föreligger enighet om att förordning nr 1798/2003 och direktiv 2003/93 är erforderliga för att den inre marknaden skall fungera.

47. Den klandrade förordningen reglerar samarbetet mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter respektive mellan dessa myndigheter och kommissionen i fråga om mervärdesskatt. Förordningens syfte är, enligt skälen, att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt, eftersom skatteundandragande och skatteflykt leder till budgetförluster och strider mot principen om rättvis beskattning, förorsakar en snedvridning av konkurrensvillkoren och följaktligen påverkar den inre marknaden så att den fungerar.(16)

48. Det klandrade direktivet utsträcker bestämmelserna om det ömsesidiga samarbetet mellan myndigheterna i medlemsstaterna inom området för direkta skatter och bestämda punktskatter,(17) till att gälla även skatter på försäkringspremier och innehåller dessutom en ändring av det uppgiftsskydd som skall beaktas inom ramen för detta samarbete. Det är denna rättsakts uttalade syfte att åstadkomma bättre skydd för medlemsstaternas finansiella intressen och den inre marknaden neutralitet.(18)

49. Den allt snävare integreringen av samhällsekonomierna i medlemsstaterna framskrider med avskaffande av byråkratiska hinder för den fria handeln med varor och tjänster inom den gemensamma marknaden. Vid otillräcklig information från skatteförvaltningen beträffande gränsöverskridande sakförhållanden växer därmed faran för skatteundandragande. Kampen mot denna fara gagnar medlemsstaternas och gemenskapens intressen av äkta konkurrens och av att säkra de finansiella grundvalarna, och därmed också vidmakthållandet av uppnådda integrationstillstånd. Därför kan rättsakter också genom att avskaffa sådana problem som följer av utövandet av de grundläggande friheterna bidra till att få den inre marknaden att fungera väl.(19) Det finns till följd härav ingen tvekan om att de båda klandrade rättsakterna även i fråga om innehållet objektivt sett gynnar detta bestämda syfte.

50. Rättsakter, som har till syfte att genomföra den inre marknaden, kan enligt artikel 95 EG efter hörande av Ekonomiska och sociala kommittén utfärdas av rådet med kvalificerad majoritet, i enlighet med det medbeslutandeförfarande som föreskrivs i artikel 251 EG. Men om det samtidigt, vad gäller dessa rättsakter, rör sig om bestämmelser om indirekta skatter, är i stället specialbestämmelsen i artikel 93 EG den tillämpliga grunden, vilket innebär att rådet skall besluta enhälligt efter hörande av Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén. Detta följer av att artikel 95.1 EG redan enligt sin ordalydelse är tillämplig endast såvitt inget annat är stadgat i EG-fördraget. Om EG-fördraget innehåller en specifik bestämmelse, som kan användas som rättslig grund för antagandet av ifrågavarande rättsakt, skall rättsakten således grundas på denna bestämmelse. Så är, såsom domstolen redan har avgjort, i synnerhet fallet beträffande artikel 93 EG, när det rör sig om harmonisering av lagstiftning om omsättningsskatt, punktskatter och andra indirekta skatter och avgifter.(20)

51. Eftersom artikel 95.2 EG dessutom undantar bestämmelser om skatter och avgifter från tillämpningsområdet för artikel 95.1 EG, kan harmoniseringen av dessa bestämmelser generellt sett inte ske med stöd av denna artikel. När man skall harmonisera medlemsstaternas bestämmelser om direkta skatter måste man därför ta till artikel 94 EG, som likaså föreskriver ett enhälligt beslut av rådet efter hörande av Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala

kommittén.

52. På grund av dessa olika förfaringssätt kan de rättsliga grunderna i artiklarna 93 och 94 EG, å ena sidan, och artikel 95 EG, å andra sidan, inte kumuleras.(21)

53. Avgörande för valet av rättslig grund är således, om de klandrade rättsakterna rör bestämmelser om skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 93 EG respektive artikel 95.2 EG.

54. Närmare förklaringar om räckvidden av detta begrepp framgår inte av EG-fördraget. Uttolkningen av dessa fördragsbestämmelser var emellertid nyligen föremål för en rättstvist inför domstolen.

55. Såsom domstolen i dom av den 29 april 2004 har fastställt beträffande artikel 95.2 EG, omfattar uttrycket "bestämmelser om skatter och avgifter" på grund av sin allmänna karaktär inte endast hela skattesystemet, utan att det finns anledning att skilja mellan olika typer av skatter och avgifter, utan även samtliga aspekter av detta område, oavsett om det rör sig om materiella regler eller förfarandebestämmelser.(22)

56. Domstolen grundade sin slutsats, att uttrycket även omfattar förfarandefrågor, dels på att även bestämmelser om uppbörd av direkta och indirekta skatter och avgifter i vissa medlemsstater anses utgöra bestämmelser om skatter och avgifter, dels på att det, enligt domstolens rättspraxis angående artikel 90 EG, vid bedömningen av frågan huruvida ett beskattningssystem är diskriminerande, är nödvändigt att ta hänsyn till inte endast skattesatserna utan även till förfarandena för uppbörd för att fastställa en skatts faktiska verkan.(23) Metoderna för indrivning av alla former av skatter och avgifter kan således inte särskiljas från det avgifts- eller skattesystem, som det tillhör. Domstolen förklarade vidare att artikel 95.2 EG därför omfattar inte endast bestämmelser om skattskyldighet för personer, skattepliktiga transaktioner, beskattningsunderlag ävensom skattesatser för direkta och indirekta skatter och avgifter och undantag från dessa bestämmelser, utan även bestämmelser om metoder för indrivning av dessa skatter.(24)

57. En mer konkret bedömning av huruvida förfarandebestämmelser alltid eller endast i särskilda fall utgör bestämmelser om skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 93 EG respektive artikel 95.2 EG har hittills inte genomförts i domstolens rättspraxis.

58. De här tvistiga bestämmelserna låter sig därför inte entydigt inordnas med ledning av hittillsvarande rättspraxis. Det rör sig här otvivelaktigt varken om bestämmelser om skattskyldighet eller skattepliktiga transaktioner, beskattningsunderlaget, skattesatserna eller befrielse från skatt. Informationsutbytet gäller inte heller omedelbart uppbörden av skatt. Emellertid handlar det otvivelaktigt om bestämmelser, som angår förfarandet i skatteärenden och som har konsekvenser för fastställelse och uppbörd av skatt, genom att de bidrar till att nödvändig information erhålls.

59. Därför måste man finna ett kriterium, enligt vilket man kan bedöma, när sådana förfarandebestämmelser skall betraktas som bestämmelser om skatter och avgifter i den mening som avses i EG-fördraget.

60. Rådet och den brittiska regeringen har beträffande de här tvistiga rättsakterna påpekat att en effektivare skatteförvaltning kan genomföra skatterätten på ett konsekventare sätt och till följd därav uppnå högre skatteintäkter. Därför rör bestämmelser om informationsutbyte mellan myndigheterna även skatteintäkterna. Detta argument kan dock i allmänhet inte vara utslagsgivande för att kvalificera en åtgärd som en bestämmelse om skatter och avgifter. En förbättring av effektiviteten hos skatteförvaltningen är tänkbar genom flera slags bestämmelser,

som exempelvis utformningen av arbetstiden, vilka för den skall inte automatiskt blir till bestämmelser om skatter och avgifter.

61. Fastmera borde det vara avgörande att förfarandebestämmelserna måste ha en särskild koppling till skatterättens materiella kärna för att dessa bestämmelser skall anses utgöra bestämmelser om skatter och avgifter. Så finns exempelvis ett specifikt samband mellan de materiella rättsliga bestämmelserna om skatter och avgifter och reglerna om verkställighet av skattebeslut, då möjligheten till indrivning med tvångsmedel är helt avgörande för den faktiska inbetalningen av skatt och därmed för statskassans intäkter. Domstolen har också som motivering till den beskrivna tolkningen av bestämmelsen uttalat att metoderna för indrivning av skatt inte kan särskiljas från det avgifts- eller skattesystem till vilket det hör.(25)

62. Vad beträffar de klandrade rättsakterna är två omständigheter utslagsgivande för bedömningen av huruvida ett sådant samband föreligger: Införandet av en ökad möjlighet till insyn i den inom gemenskapen som särskilt känslig betraktade verksamheten vid skatteförvaltningarna och tillgängliggörandet av egen skatteinformation till förmån för skattemyndigheterna i de andra medlemsstaterna, berör å ena sidan, ur den uppgiftslämnande medlemsstatens synvinkel i förfaranderättsligt hänseende, kärnområdet för suveräniteten i fråga om skatter. Erhållandet av information om de skattskyldiga personerna och de beskattningsbara transaktionerna möjliggör, å andra sidan, för den medlemsstat som erhåller informationen att korrekt fastställa skatter och avgifter och är därmed en omedelbar förutsättning för uppbörden av skatter och avgifter i den staten. Jag kommer nedan att bedöma dessa båda omständigheter mot bakgrund av de enskilda bestämmelserna.

B – *Bestämmelserna i förordning nr 1798/2003*

63. Förordning nr 1798/2003 innehåller några inslag, som, när det gäller skatteärenden, slår in på nya vägar på området för samarbetet mellan medlemsstaterna och delvis sträcker sig längre än det nuvarande samarbetet.

64. Enligt artikel 5 i förordningen skall skattemyndigheterna i medlemsstaterna på anmodan av myndigheter i andra medlemsstater överlämna information om skattehändelser. En sådan information kan vägras endast på de grunder som omnämns i artikel 40, nämligen om lagstiftningen i den stat som skulle lämna informationen även vid rent inrikes sakförhållanden hindrar inhämtande och användande av sådan information (artikel 40.2), om det inte finns garantier för ömsesidighet beträffande utbytet av liknande information (artikel 40.3) och om tillhandahållandet av informationen skulle leda till att vissa närmare nämnda hemligheter skulle röjas eller om röjandet skulle strida mot den allmänna ordningen (artikel 40.4).

65. På grund av denna förpliktelse måste medlemsstaterna följaktligen vidarebefordra olika uppgifter till myndigheter i andra medlemsstater, vilka omedelbart skall ge besked om skatterelevanta händelser. Dessa uppgifter är avsedda att ligga till grund för beskattningen i den anmodande medlemsstaten.

66. En annan, redan inledningsvis nämnd, aspekt är att det härvid rör sig om uppgifter som i vissa medlemsstater åtnjuter ett särskilt skydd, vilka alltid omfattas av speciella sekretessbestämmelser för skatteinformation. Visserligen är de överlämnade upplysningarna underkastade sekretess även i mottagarstaten och det där gällande skyddet för information av detta slag. Likväl utvidgar förordningen den krets av personer som har rätt att ta del av uppgifterna och gör därmed tydligt intrång i de nationella bestämmelserna om behandling av skatteinformation.

67. Utöver informationsutbytet på anmodan stadgas genom förordningen dessutom i artikel 17

möjligheten till automatiskt eller strukturerat automatiskt informationsutbyte. Medlemsstaterna avgör emellertid enligt artikel 18 själva i vilken utsträckning de skall delta i detta utbyte. Det förhållandet att det här medges valmöjligheter för medlemsstaterna ändrar likväl ingenting när det gäller föremålet för bestämmelserna – utbytet av skatteinformation. Såvitt en medlemsstat ansluter sig till systemet, skall den nämligen lämna den information från skatteförvaltningen som behövs för beskattning i en annan medlemsstat. Skillnaden mot det i artikel 5 föreskrivna upplysningsförfarandet ligger endast däri att upplysningarna lämnas på automatisk väg inom ramen för informationssamarbetet enligt artikel 17 även utan en konkret anmodan.

68. Artikel 22 i förordningen förpliktar medlemsstaterna till att upprätta och underhålla en central databas med omfattande information, som är relevant för uppbörden av mervärdesskatt. Förekomsten av databasen är visserligen å ena sidan en förutsättning för utbytet av information på elektronisk väg jämlikt artikel 23 i förordningen. Å andra sidan medför kravet i artikel 22 emellertid också ett strukturellt hinder för de nationella skatteförvaltningarna, vilket till sin räckvidd går utöver själva förvaltningssamarbetet.

69. Dessutom möjliggör den i artikel 23 bestämda tillgången till uppgifter ur den elektroniska databanken även överföring av information, som skulle kunna vara av stor betydelse som anknytningspunkt för beskattningen. Så skall de av den anmodade staten tilldelade registreringsnumren för mervärdesskatt och det sammanlagda värdet av all gemenskapsintern leverans av varor, som levererats till de personer som det gäller, vara direkt tillgängliga eller åtminstone överföras automatiskt och utan dröjsmål. Dessutom skall, under de i artikel 24 i förordningen nämnda förutsättningarna, viss ytterligare information vara direkt tillgänglig eller överföras omedelbart och utan dröjsmål på elektronisk väg. Detta uppfylls genom artikel 27 i förordningen, som räknar upp vad som ytterligare skall lagras och vilka uppgifter som skall översändas till andra myndigheter, bland annat namn och adress till den person som tilldelats numret.

70. Utöver detta utbyte av information, som kan ligga till grund för beskattning, och de därmed förenade konsekvenserna för skattesekretessen i medlemsstaterna, förorsakar förordningen ytterligare ett allvarligt intrång i de nationella skatteförvaltningarnas autonomi.

71. Enligt artikel 11 i förordningen får tjänstemän från den begärande myndigheten genom överenskommelse med den anmodade myndigheten närvara i de tjänstelokaler, där de administrativa myndigheterna i den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte utför sina uppgifter (artikel 11.1). De kan dessutom vara närvarande vid de administrativa utredningarna (artikel 11.2).

72. Denna rätt att få del av information hos skattemyndigheterna utgör en avsevärd förändring i samarbetet i skatteärenden. Visserligen hade direktiv 77/799 redan skapat en möjlighet för medlemsstaterna att träffa överenskommelser om tillåtelse för tjänstemän från den intresserade staten att närvara i den uppgiftslämnande staten. Såsom kommissionen anförde i sitt förslag till förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt, var en sådan möjlighet inte föreskriven i de flesta medlemsstaternas lagstiftning. I praktiken tillät de allra flesta medlemsstater att utländska tjänstemän var närvarande vid kontrollerna endast om den skattskyldiga personen gett sitt medgivande.⁽²⁶⁾ I några medlemsstater var det till och med uttryckligen förbjudet för en tjänsteman från en annan medlemsstat att delta i en undersökning på det egna territoriet, med hänvisning till därmed sammanhängande juridiska problem.⁽²⁷⁾ Härav framgår tydligt att möjligheten att få tillgång till andra medlemsstaters skattemyndigheter innebär ett betydande intrång i de nationella skatteförvaltningarnas organisation.

73. Även detta bör beaktas då den klandrade förordningen skall inordnas med hänsyn till begreppet "bestämmelser om skatter och avgifter". Domstolen har i domen i mål C-338/01 också

uttryckligen stannat vid att bestämmelserna angående betalningsmetoder och uppbörd i vissa medlemsstater skall anses utgöra bestämmelser om skatter och avgifter.(28) Ett sådant beaktande av praxis tar hänsyn till medlemsstaternas roll som fördragets herrar. Om medlemsstaterna föreskriver ett särskilt förfarande i skatteärenden och särskilda sekretessföreskrifter för skattebestämmelser och betraktar detta som skatterättsliga bestämmelser, tyder detta på att förfarandebestämmelserna inom gemenskapen, som fundamentalt förändrar detta område, även är bestämmelser om skatter och avgifter i EG?fördragets mening.

74. Överlämnandet av uppgifter och öppenheten hos finansmyndigheterna är emellertid endast den ena sidan av medaljen, som rör den uppgiftslämnande staten. Betydelsefullare med tanke på ändamålet med bestämmelserna är motsatsen, nämligen att de genom samarbetet efterfrågade uppgifterna kan vara grunden för beskattning i de medlemsstater som mottar ifrågavarande information. Förordningen skall just möjliggöra ett korrekt fastställande av skatten och ge skatteförvaltningarna tillgång till de härför nödvändiga uppgifterna.

75. Av detta framgår att de förfarandefrågor som regleras i förordning nr 1798/2003 inte endast allmänt rör det gränsöverskridande förvaltningssamarbetet utan att de har en särskild koppling till de materiella skattebestämmelserna och inte kan lösas från skattesystemet.

76. Som komplettering skall påpekas att förordningen i artiklarna 29 och 30 upprepar den redan i artikel 26c B i sjätte mervärdesskattedirektivet intagna skyldigheten för icke-etablerade skattskyldiga personer, som tillhandahåller elektroniska tjänster till icke skattskyldiga personer, att vidarebefordra vissa uppgifter på elektronisk väg, bland annat den kvartalsvisa skattedeklarationen. I samband härmed regleras förfarandet beträffande de tekniska detaljerna ävensom överföringen till de andra medlemsstaterna. Därmed rör förordningen direkt handlingar som har avgörande betydelse för själva beskattningen. Därvid är det ovidkommande att innehållet delvis redan är intaget i sjätte mervärdesskattedirektivet, eftersom en rättsakts rättsliga grund principiellt skall fastställas oberoende av jämsides stadgade bestämmelser. Dessutom lyfter förordningen jämfört med direktivet fram bestämmelserna till en ny rättslig status, eftersom den gäller direkt och följaktligen ålägger enskilda personer skyldigheter oberoende av nationella bestämmelser om införlivande.

77. Förordning nr 1798/2003 innehåller således bestämmelser om indirekta skatter och avgifter i den mening som avses i artikel 93 EG.

C – Bestämmelserna i direktiv 2003/93

78. Direktiv 2003/93 medför, förutom en utvidgning av tillämpningsområdet för direktiv 77/799 till att avse även skatt på försäkringspremier, en mindre ändring av sekretessbestämmelsen i detta direktiv. Artikel 1.3 i det klandrade direktivet innehåller en ny lydelse av artikel 7.1 i direktiv 77/799. I överensstämmelse därmed får de erhållna uppgifterna användas av medlemsstaterna även för fastställande av skatter, tullar och andra avgifter enligt artikel 2 i direktivet om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och fastställande av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt.(29)

79. Eftersom innehållet i det klandrade direktivet huvudsakligen består däri att förklara att bestämmelserna i direktiv 77/799 är tillämpliga även på skatt på försäkringspremier, är det nödvändigt att undersöka bestämmelserna i direktiv 77/799 för att kunna fastställa den korrekta rättsliga grunden.

80. Visserligen klandrades inte direktiv 77/779 vid tillkomsten genom rättsliga åtgärder, och tidsfristen härför har också sedan länge löpt ut. Genom att direktiv 2003/93 utvidgat

tillämpningsområdet för direktiv 77/799, framstår det emellertid för sin del som en rättsakt som kan klandras, vars lagenlighet beror på innehållet i samtliga de bestämmelser vars tillämpningsområde har utvidgats.

81. Enligt artikel 1 i direktiv 77/799 skall medlemsstaterna ömsesidigt utbyta all information som kan möjliggöra en riktig beskattning, med avseende på de skatter och avgifter som inryms inom direktivets tillämpningsområde. Artikel 2 i direktiv 77/799 beskriver därtill närmare förfarandet vid anmodan om överlämnande av information. Artikel 3 föreskriver ett förfarande med automatiskt utbyte av den i artikel 1.1 nämnda informationen, och artikel 4 reglerar informationsutbyte utan anmodan under de i sagda artikel omnämnda omständigheterna.

82. Liksom i förordningen finns en förpliktelse om överlämnande av information. Informationen kan vägras endast på de skäl som anges i artikel 8 i direktiv 77/799, nämligen om den behöriga myndigheten i den uppgiftslämnande staten vore förhindrad av lagstiftning eller sin administrativa praxis att insamla eller använda information för sina egna ändamål (artikel 8.1), om överlämnandet av information skulle leda till att närmare angivna hemligheter röjdes, eller om spridningen av den ifrågavarande informationen skulle strida mot allmänna grundsatser (artikel 8.2), eller om staten i fråga av rättsliga eller praktiska skäl är förhindrad att lämna motsvarande uppgifter (artikel 8.3).

83. Direktivet har därmed ett innehåll, som överensstämmer med innehållet i förordning nr 1798/2003. Det föreskrivs således en förpliktelse till utbyte av information som kan utgöra grund för beskattning.

84. Bestämmelserna i direktiv 77/799 är visserligen i några punkter inte så långtgående som de i den ovan beskrivna förordningen – bland annat överläts regleringen av samarbete av tjänstemännen i den anmodade medlemsstaten till medlemsstaternas bedömning (artikel 6). På samma sätt som i förordning nr 1798/2003 regleras inom området för överlämnande av information dels yppande av skatteinformation, dels grunden för ett korrekt fastställande av skatter och avgifter.

85. Det klandrade direktivet 2003/93 överför denna ordning på skatt på försäkringspremier. På samma sätt som enligt förordning nr 1798/2003 är det genom det klandrade direktivet reglerade innehållet så nära sammankopplat med fastställandet av skatt att det uppvisar en speciell koppling till den materiella skatterätten och innehåller, således, även de bestämmelser om indirekta skatter och avgifter.

D – Avgörande

86. Till följd härav innehåller båda de klandrade rättsakterna bestämmelser om skatter och avgifter. Eftersom förordning nr 1798/2003 gäller mervärdesskatt, grundades den rätteligen på artikel 93 EG. Direktiv 2003/93 gäller skatt på försäkringspremier och skall därför grundas på artikel 93 EG. Eftersom det dessutom samtidigt modifierat direktiv 77/799, vilket även gäller de direkta skatter som omnämns i direktiv 77/799, kunde även artikel 94 EG anföras som rättslig grund. Rättsakterna vilar därmed på korrekt rättslig grund.

87. Kommissionens talan är därmed ogrundad och skall ogillas.

VI – Rättegångskostnader

88. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet skall rådets yrkande bifallas. I enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall de medlemsstater som intervenerat i

målet bära sina egna rättegångskostnader.

VII – Förslag till avgörande

89. Mot bakgrund av ovanstående föreslår jag att domstolen skall besluta enligt följande:

1. Talan ogillas.
2. Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.
3. Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Portugal och Irland skall var och en bära sina rättegångskostnader.

1 1 Originalspråk: tyska.

2 – EGT L 264, s. 1.

3 – EGT L 264, s. 23.

4 – Rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område (EGT L 336, s. 15; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 64).

5 – Rådets direktiv 79/1070/EEG av den 6 december 1979 med ändring av direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område (EGT L 331, s. 8; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 82).

6 – Rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor (EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57).

7 – Rådets förordning (EEG) nr 218/92 av den 27 januari 1992 om administrativt samarbete inom området för indirekt beskattning (mervärdesskatt) (EGT L 24, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 52).

8 – Kommissionen hade också grundat förslaget till denna förordning på artikel 100a i EG-fördraget (nu artikel 95 EG i ändrad lydelse), men vidtog inga åtgärder med anledning av rådets byte av rättslig grund.

9 – Rådets förordning (EG) nr 792/2002 av den 7 maj 2002 om ändring för en begränsad tid av förordning (EEG) nr 218/92 om administrativt samarbete inom området för indirekt beskattning (mervärdesskatt) när det gäller ytterligare åtgärder för elektronisk handel (EGT L 128, s. 1). Mot denna förordning hade såväl kommissionen som parlamentet agerat genom att väcka talan om ogiltigförklaring, eftersom förordningen enligt deras uppfattning hade grundats på felaktig rättslig grund (mål C-272/02, kommissionen mot rådet, och mål C-273/02, parlamentet mot rådet). Efter det att förordningen hade ersatts genom den här klandrade förordningen nr 1798/2003, återkallade bägge klagandena sin talan.

10 – KOM(2001) 294 slutlig — COD 2001/0133, EGT C 270 E, s. 87.

11 – KOM(2001) 294 slutlig — COD 2001/0134, EGT C 270 E, s. 96.

12 – Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättnings-skatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9,

volym 1, s. 28).

13 – I bestämmelsen fastslås att skattedeklarationen med uppgifter om tillhandahållna elektroniska tjänster skall inges på elektronisk väg. Föreskriften har så tillvida samma innehåll som bestämmelsen i artikel 26c B.5 första stycket i direktiv 77/388 (sjätte mervärdesskattedirektivet) (se ovan punkt 23).

14 – Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, s. 31).

15 – Jämför bland annat dom av den 11 juni 1991 i mål C-300/89, kommissionen mot rådet, "Titandioxid" (REG 1991, s. I-2867), punkt 10, av den 4 april 2000 i mål C-269/97, kommissionen mot rådet (REG 2000, s. I-2257), punkt 43, och av den 11 september 2003 i mål C-211/01, kommissionen mot rådet (REG 2003, s. I-8913), punkt 38.

16 – Jämför skälen 1–3, återgivna ovan i punkt 8.

17 – Reglerat i direktiv 77/799.

18 – Jämför skäl 3, återgivet ovan i punkt 28.

19 – Jämför generaladvokaten Albers förslag till avgörande av den 9 september 2003 i mål C-338/01, kommissionen mot rådet (REG 2004, s. I-0000), punkterna 46 och 47.

20 – Dom av den 29 april 2004 i mål C-338/01, kommissionen mot rådet (REG 2004, s. I-0000), punkt 60.

21 – Domen i målet kommissionen mot rådet (ovan fotnot 20), punkt 58.

22 – Domen i målet kommissionen mot rådet (ovan fotnot 20), punkt 63.

23 – Domen i målet kommissionen mot rådet (ovan fotnot 20), punkterna 64 och 65.

24 – Domen i målet kommissionen mot rådet (ovan fotnot 20), punkt 67

25 – Domen i målet kommissionen mot rådet (ovan fotnot 20), punkt 66.

26 – KOM(2001) 294 slutlig – COD 2001/0133; COD 2001/0134; s. 9 under 4.2.5.

27 – Jämför kommissionen, anf.st.

28 – Domen i målet kommissionen mot rådet (ovan fotnot 20), punkt 64.

29 – Rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 (EGT L 73, s. 18; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 66).